USNESENÍ SOUDU (druhého senátu)

22. července 2005 *

Ve věci T-376/04,

Polyelectrolyte Producers Group, se sídlem v Bruselu (Belgie), zastoupené K. Van Maldegemem a C. Mereuem, advokáty,

žalobce,

proti

Radě Evropské unie, zastoupené J.-P. Hixem a B. Hoff-Nielsenem, jako zmocněnci,

a

Komisi Evropských společenství, zastoupené J. Formanem a M. Wilderspinem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalovaným,

* Jednací jazyk: angličtina.

jejímž předmětem je zrušení aktů žalovaných, kterými se Norskému království povoluje používat přísnější koncentrační limity akrylamidu, nežli jsou limity použitelné v Evropském společenství a které jsou uvedené v rozhodnutí Smíšeného výboru EHP č. 59/2004 ze dne 26. dubna 2004, kterým se mění příloha II (Technická nařízení, standardy, zkoušky a certifikace) k Dohodě o EHP (Úř. věst. L 277, s. 30; Zvl. vyd. 03/42, s. 138), jakož i zrušení postoje Společenství týkajícího se tohoto rozhodnutí,

SOUD PRVNÍHO STUPNĚ
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (druhý senát),

ve složení J. Pirrung, předseda, N. J. Forwood a S. S. Papasavvas, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: H. Jung,

vydává toto

Usnesení

Právní rámec

Právní úprava Společenství

1 Směrnice Rady 67/548/EHS ze dne 27. června 1967 o sbližování právních a správních předpisů týkajících se klasifikace, balení a označování nebezpečných látek (Úř. věst. 1967, 196, s. 1; Zvl. vyd. 13/01, s. 27), po sedmé změněná směrnicí

Rady 92/32/EHS ze dne 30. dubna 1992 (Úř. věst. L 154, s. 1; Zvl. vyd. 13/11, s. 155), stanoví pravidla týkající se uvádění na trh některých „látek" definovaných jako „chemické prvky a jejich sloučeniny v přírodním stavu nebo získané jakýmkoliv výrobním procesem včetně jakýchkoliv přísad potřebných k zachování stálosti výrobků, avšak s vyloučením všech rozpouštědel, která mohou být oddělena bez ovlivnění stálosti látky nebo změny jejího složení".

2 Směrnice 67/548 byla od svého přijetí několikrát změněna, naposledy směrnicí Komise 2004/73/ES ze dne 29. dubna 2004, kterou se po dvacáté deváté přizpůsobuje technickému pokroku směrnice Rady 67/548/EHS (Úř. věst. L 152, s. 1; Zvl. vyd. 13/01, s. 27). Článek 4 směrnice 67/548, v pozměněném znění stanoví, že látky se klasifikují na základě jejich přirozených vlastností podle kategorií stanovených v čl. 2 odst. 2. Příloha I směrnice 67/548 obsahuje seznam nebezpečných látek, jakož i podrobné údaje o zařazení a označování každé látky. Akrylamid byl v příloze I této směrnice kvalifikován jako karcinogenní látka kategorie 2, mutagenní látka kategorie 2 a jedovatá látka, přičemž nebyl stanoven žádný koncentrační limit.

3 Chemické přípravky, definované jako směsi chemických látek, jsou upraveny směrnicí Evropského parlamentu a Rady 1999/45/ES ze dne 31. května 1999 o sbližování právních a správních předpisů členských států týkajících se klasifikace, balení a označování nebezpečných přípravků (Úř. věst. L 200, s. 1; Zvl. vyd. 13/24, s. 109). Tato směrnice nahrazuje směrnici Rady 88/379/EHS ze dne 7. června 1988 o sbližování právních a správních přepisů členských států týkajících se klasifikace, balení a označování nebezpečných přípravků (Úř. věst. L 187, s. 14). Příloha II část A bod 7.1 směrnice 1999/45 stanoví pro karcinogenní látky kategorie 2 koncentrační limit 0,1%.

4 Ze směrnice 67/548, v pozměněném znění, vyplývá, že akrylamid byl považován za karcinogenní látku kategorie 2 způsobující mírné obavy, pokud jde o jeho nebezpečnost, aniž by bylo nutné stanovit zvláštní hodnoty koncentračních limitů.

Ustanovení Dohody o Evropském hospodářském prostoru

5 Dohoda o Evropském hospodářském prostoru (Úř. věst. 1994, L 1, s. 3, dále jen „Dohoda o EHP"), podepsaná dne 2. května 1992 členskými státy Evropského společenství a členskými zeměmi Evropského sdružení volného obchodu (ESVO) stanoví možnost odchylek od ustanovení směrnic 67/548 a 88/379. V kapitole XV bodě 1 přílohy II k Dohodě o EHP je totiž uvedeno, že smluvní strany „souhlasí se záměrem, že akty Společenství o nebezpečných látkách a přípravcích by se měly uplatňovat od 1. ledna 1995" a že „[v] rámci koordinace, která by měla být zahájena po podpisu Dohody, aby se vyřešily zbývající otázky, se [...] přezkoumá situace". Podle téhož ustanovení „jestliže stát ESVO usoudí, že bude potřebovat odchylku od aktů Společenství vztahující se ke klasifikaci a označování, nebudou se tyto akty na daný stát vztahovat, pokud Smíšený výbor EHP neschválí jiné řešení".

6 Smíšený výbor EHP (dále jen „Smíšený výbor"), orgán vytvořený v rámci Dohody o EHP, je složen ze zástupců smluvních stran a na základě čl. 92 odst. 1 Dohody o EHP dohlíží nad účinným prováděním a fungováním dohody.

7 Podle čl. 93 odst. 2 Dohody o EHP jsou rozhodnutí Smíšeného výboru EHP přijímána dohodou mezi Společenstvím na jedné straně a státy ESVO, které se vyjádří jednomyslně, na straně druhé. Postoj Společenství se určuje v souladu s nařízením Rady (ES) č. 2894/94 ze dne 28. listopadu 1994 o některých prováděcích pravidlech k Dohodě o EHP (Úř. věst. L 305, s. 6).

8 Článek 1 odst. 2 tohoto nařízení uvádí, že postoj Společenství k rozhodnutím Smíšeného výboru, jimiž se pouze rozšiřuje právní akt Společenství na EHP

s případnými technickými úpravami, zaujímá Komise. Podle čl. 1 odst. 3 nařízení č. 2894/94 je postoj Společenství k ostatním rozhodnutím Smíšeného výboru zaujímán Radou na návrh Komise takto:

„a) při zaujímání postoje Společenství k rozhodnutím Smíšeného výboru [...], jimiž se rozšiřuje právní akt Společenství na EHP a přitom se provádějí změny, které překračují meze pouhých technických úprav, se Rada usnáší většinou stanovenou v ustanovení, jež je právním základem pro tento právní akt;

b) při zaujímání postoje Společenství k rozhodnutím Smíšeného výboru [...] jiným, než která rozšiřují právní akt Společenství na EHP, se Rada usnáší:

— prostou většinou, týká-li se rozhodnutí, které navrhuje Smíšený výbor [...] přijmout, jednacího řádu tohoto výboru anebo procedurálních otázek,

— kvalifikovanou většinou, týká-li se rozhodnutí, které navrhuje Smíšený výbor EHP přijmout, oblasti, pro niž se tato většina vyžaduje pro přijetí vnitřních pravidel,

— jednomyslně v ostatních případech." (*neoficiální překlad*)

9 Článek 104 Dohody o EHP uvádí, že rozhodnutí přijatá Smíšeným výborem se pro smluvní strany stávají závaznými okamžikem jejich vstupu v platnost, nestanoví-li zmíněná rozhodnutí jinak; smluvní strany přijmou nezbytná opatření, aby zajistily jejich provedení a uplatňování.

10 Na základě společného prohlášení Smíšeného výboru z roku 1995 o kapitole XV přílohy II k Dohodě o EHP, týkajícího se pozměňujících ustanovení v oblasti nebezpečných látek (Úř. věst. 1996, C 6, s. 7), Norské království získalo výjimky ze směrnice 67/548. Z přílohy II společného prohlášení z roku 1995 totiž vyplývá, že jednak Norské království může požadovat použití odlišné klasifikace, označování nebo zvláštních koncentračních limitů pro látky uvedené v bodu 1 písm. a) i) a jednak že kritéria klasifikace a označování takových karcinogenních látek, jako jsou karcinogenní látky uvedené v bodu 4.2.1 přílohy VI ke směrnici 67/548, se nepoužijí na Norské království, které může pro klasifikaci používat jiná kritéria. Akrylamid není uveden mezi látkami, pro které Norské království využívá výjimky ze směrnice 67/548.

11 Společné prohlášení přijaté na šedesátém druhém zasedání Smíšeného výboru konaném dne 26. března 1999 (Úř. věst C 185, s. 6) nahradilo společné prohlášení z roku 1995. Seznam látek uvedených v bodu 1 písm. a) ii) přílohy II ke společnému prohlášení z roku 1995 byl doplněn, aniž by však byl akrylamid zahrnut do seznamu látek, pro které může Norské království stanovit odlišné koncentrační limity, nežli jsou koncentrační limity stanovené právní úpravou Společenství. Nicméně, jelikož společné prohlášení z roku 1999 umožňovalo Norskému království přijmout odlišnou úpravu, pokud jde o příměsi, rozšířilo působnost výjimky stanovené ve společném prohlášení z roku 1995, a tím povolilo tomuto státu stanovit nižší koncentrační limity pro akrylamid coby příměs. Proto Norské království mělo možnost klasifikovat polyakrylamid jako karcinogen, pokud byla koncentrace akrylamidu stejná nebo vyšší nežli koncentrační limity stanovené norskými právními předpisy, tedy v projednávané věci 0,01% hmotnosti.

Skutečnosti předcházející sporu

12 Dne 24. února 2004 Komise předložila Radě návrh na přijetí návrhu rozhodnutí Smíšeného výboru doplňujícího přílohu II k Dohodě o EHP. Rada svůj souhlas s tímto návrhem vyslovila dne 1. dubna 2004. Tento návrh společného postoje mění text týkající se směrnice 67/548 uvedený v kapitole XV přílohy II k Dohodě o EHP. Konečný postoj Společenství byl předložen Smíšenému výboru dne 23. dubna 2004. Smíšený výbor přijal dne 26. dubna 2004 rozhodnutí č. 59/2004, kterým se mění příloha II (technické předpisy, normy, zkoušení a certifikace) k Dohodě o EHP (Úř. věst. L 277, s. 30; Zvl. vyd. 03/42, s. 138).

13 Toto rozhodnutí zavedlo výslovnou výjimku z článku 30 směrnice 67/548, pokud jde o požadavky na klasifikaci, označování nebo zvláštní koncentrační limity pro akrylamid. Příloha I bod 1.2 písm. d) i) rozhodnutí stanoví:

„[N]ásledující ustanovení se nepoužijí na Norsko:

i) článek 30 ve spojení s články 4 a 5 s ohledem na kritéria pro klasifikaci, označování nebo specifická omezení koncentrace pro látky nebo skupiny látek vyjmenované v příloze I ke směrnici [...]. Norsko může vyžadovat použití jiné klasifikace, označování nebo specifické limity koncentrace pro tyto látky [...]." (*neoficiální překlad*)

14 Akrylamid je uveden mezi látkami, pro které se Norsko může odchýlit od uvedených ustanovení.

Řízení a návrhy účastníků řízení

15 Návrhem zapsaným do rejstříku kanceláře Soudu dne 17. září 2004 podal žalobce, evropské hospodářské zájmové sdružení, které zastupuje výrobce koagulantů a syntetických flokulantů, jejichž hlavní složkou je polyakrylamid, polymer na bázi akrylamidu, tuto žalobu.

16 Podáními došlými kanceláři Soudu dne 22. listopadu 2004 a 13. prosince 2004 Komise a Rada vznesly proti žalobě námitku nepřípustnosti na základě čl. 114 odst. 1 jednacího řádu Soudu.

17 Podáním došlým kanceláři Soudu dne 11. ledna 2005 Norské království podalo návrh na vstoupení do řízení jako vedlejší účastník na podporu Komise a Rady.

18 Žalobce navrhuje, aby Soud:

— zrušil akty žalovaných, které povolují Norskému království používat přísnější koncentrační limity pro akrylamid, nežli jsou ty, které jsou používané v Evropském společenství a které jsou uvedené v rozhodnutí č. 59/2004 Smíšeného výboru, a zrušil postoj Společenství týkající se tohoto rozhodnutí;

— prohlásil, že společné prohlášení Smíšeného výboru ze dne 26. března 1999 je protiprávní a na žalobce nepoužitelné;

— uložil žalovaným, aby mu nahradily utrpěnou škodu v předběžné výši jednoho eura.

19 Komise a Rada navrhují, aby Soud:

— prohlásil žalobu za nepřípustnou;

— uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

K přípustnosti návrhu na zrušení

Argumenty účastníků řízení

20 Komise a Rada mají jednak za to, že se žaloba netýká napadnutelných aktů ve smyslu čl. 230 odst. 1 ES, a jednak, že ani žalobce, ani jeho členské společnosti nejsou bezprostředně a osobně dotčeni dotčenými opatřeními. Krom toho je žaloba promlčená.

21 V odpověď na argument žalobce vycházející z toho, že pokud by projednávaná žaloba byla prohlášena za nepřípustnou, neměl by žádný procesní prostředek, Komise a Rada uvádějí, že by Soud překročil svou pravomoc v rámci kontroly legality aktů Společenství, pokud by podmínky stanovené v čl. 230 čtvrtém pododstavci ES nebyly splněny (rozsudek Soudního dvora ze dne 1. dubna 2004, Komise v. Jégo-Quéré, C-263/02 P, Recueil, s. I-3425).

22 Žalobce má za to, že Soud je příslušný, aby na základě článku 230 ES rozhodl o legalitě postoje Společenství, který zaujalo k očekávanému rozhodnutí Smíšeného výboru.

23 Žalobce totiž zdůrazňuje, že postoj Společenství navržený Komisí a poté přijatý Radou, který vyplývá z rozhodnutí č. 59/2004, má vůči členským státům konečné právní účinky. Žalobce se na podporu své argumentace dovolává rozsudku Soudního dvora ze dne 9. srpna 1994, Francie v. Komise (C-327/91, Recueil, s. I-3641), který uznal, že akt, kterým Komise zamýšlela uzavřít mezinárodní dohodu, musí být možné napadnout žalobou na neplatnost, jelikož výkon pravomocí přenesených na orgány Společenství v mezinárodní oblasti nemůže být vyloučen ze soudního přezkumu legality stanoveného článkem 230 ES. V tomto ohledu žalobce připomíná, že Soudní dvůr ESVO připustil, že rozhodnutí Smíšeného výboru může být postaveno na roveň mezinárodní dohodě ve zjednodušené formě (rozsudek Soudního dvora ESVO ze dne 9. října 2002, CIBA Speciality Chemicals Water Treatment Ltd v. Norsko, E-6/01, Report of EFTA Court, s. 281).

24 Žalobce krom toho uvádí, že se Soudní dvůr prohlásil za příslušný pro rozhodnutí o předběžné otázce týkající se výkladu Dohody o EHP (rozsudek Soudního dvora ze dne 15. června 1999, Andersson a Wåkerås-Andersson, C-321/97, Recueil, s. I-3551). Žalobce rovněž zdůrazňuje, že Soudní dvůr ve svém rozsudku ze dne 20. září 1990, Sevince (C-192/89, Recueil, s. I-3461), uznal, že je příslušný

k rozhodnutí o předběžné otázce, nejen pokud jde o mezinárodní dohody uzavřené Společenstvím, ale též pokud jde o rozhodnutí přijatá orgánem vytvořeným dohodou a pověřeným jejím prováděním.

25 Žalobce zdůrazňuje, že má způsobilost a právní subjektivitu k podání žaloby k Soudu. Má totiž za to, že jako evropské hospodářské zájmové sdružení usazené v Belgii je nadán právní subjektivitou, a z tohoto důvodu může být účastníkem řízení před soudy. Krom toho jsou jeho členské společnosti aktivně legitimovány, majíce tak možnost podat žalobu na neplatnost. Proto má žalobce za to, že má možnost podat žalobu na neplatnost podle čl. 230 odst. 4 ES, jelikož zastupuje své členské společnosti, které jsou samy oprávněny takovou žalobu podat (rozsudek Soudu ze dne 6. července 1995, AITEC a další v. Komise, T-447/93 až T-449/93, Recueil, s. II-1971).

26 Žalobce mimoto uvádí, že nemá jiný procesní prostředek, vzhledem k tomu, že nemůže podat žalobu k vnitrostátnímu soudu Evropské unie, protože takový soud nemůže rozhodovat o opatřeních přijatých členským státem ESVO. Krom toho žalobce připomíná, že nemůže podat žalobu proti rozhodnutí Smíšeného výboru k norskému soudu s úmyslem získat předběžné rozhodnutí, jelikož pouze vnitrostátní soudy Evropské unie mají tuto možnost. Navíc, i za předpokladu, že by příslušný norský soud požádal o konzultativní stanovisko Soudní dvůr ESVO, není posledně uvedený příslušný k rozhodování o pravomoci Společenství podílet se na rozhodnutí Smíšeného výboru.

27 Žalobce konečně tvrdí, že by nepřípustnost jeho žaloby porušila jeho základní právo na účinnou soudní ochranu, jak vyplývá ze společné právní tradice členských států, jež je krom toho právem stanoveným v článcích 6 a 13 Evropské úmluvy na ochranu lidských práv a základních svobod, jakož i v článku 47 Charty základních práv Evropské unie, vyhlášené dne 7. prosince 2000 v Nice (Úř. věst. 2000, C 364, s. 1).

Závěry Soudu

28 Podle čl. 114 odst. 1 jednacího řádu může Soud na základě žádosti účastníka řízení rozhodnout o nepřípustnosti bez projednání věci samé. V souladu s odstavcem 3 téhož článku následuje dále ústní část řízení s výhradou opačného rozhodnutí Soudu. Soud má projednávanou věc za dostatečně objasněnou písemnostmi ve spisu, a proto není namístě zahájit ústní část řízení.

29 Soud uvádí, že v rámci projednávaného sporu žalobce napadá tři akty, tedy návrh postoje Společenství vypracovaný Komisí, rozhodnutí Rady, kterým se zaujímá uvedený postoj, jakož i rozhodnutí Smíšeného výboru, ačkoliv, pokud jde o posledně uvedené rozhodnutí, písemná vyjádření žalobce zůstávají nejasná, pokud jde o skutečnou vůli posledně uvedeného rozhodnutí zpochybnit.

30 Pravomoci Soudu jsou ty, které jsou uvedeny v článku 225 ES a článku 140a AE, jak je upřesněno článkem 51 Statutu Soudního dvora. Podle těchto ustanovení je Soud příslušný výlučně pro rozhodování o žalobách podaných na základě článku 230 ES nebo článku 146 AE proti orgánům a institucím Společenství vytvořeným Smlouvami nebo akty přijatými k jejich provedení.

31 Soud tak není příslušný k rozhodování o rozhodnutích Smíšeného výboru, jelikož posledně uvedený není orgánem nebo institucí Společenství.

32 Pokud se týká přijetí postoje Společenství v projednávané věci, Soud uvádí, že vyplývá jednak z návrhu postoje Společenství vyhotoveného Komisí pro Radu a jednak z jeho přijetí Radou.

33 Pokud se, zaprvé, týká návrhu postoje Společenství vyhotoveného Komisí, z ustálené judikatury vyplývá, že opatření předběžná nebo čistě přípravné povahy nemohou být napadena žalobou na neplatnost (viz v tomto smyslu usnesení Soudu ze dne 15. května 1997, Berthu v. Komise, T-175/96, Recueil, s. II-811, body 19 a 20).

34 V projednávané věci byl postoj Společenství k rozhodnutí Smíšeného výboru zaujat Radou na návrh Komise podle čl. 1 odst. 3 nařízení č. 2894/94. Posledně uvedený návrh je přípravným aktem, který nelze napadnout žalobou na neplatnost.

35 Pokud se, zadruhé, jedná o rozhodnutí Rady směřující k přijetí postoje Společenství, je třeba konstatovat, že rozhodnutí Smíšeného výboru nemůže být postaveno na roveň takové mezinárodní dohodě, jak je chápána výše uvedeným rozsudkem Francie v. Komise, jelikož v této věci to bylo rozhodnutí Komise o uzavření mezinárodní dohody s vládou Spojených států amerických, které bylo dotčeno, a okolnosti vedoucí k vydání uvedeného rozsudku tedy byly skutečně odlišné od okolností projednávaného sporu.

36 Soud má v každém případě za to, že není nutné rozhodnout o otázce právní kvalifikace rozhodnutí Smíšeného výboru, jelikož žalobce nemůže být osobně a bezprostředně dotčen rozhodnutím Rady, a není proto aktivně legitimován.

37 Podle čl. 230 čtvrtého pododstavce ES totiž každá fyzická nebo právnická osoba může podat žalobu na neplatnost proti rozhodnutím, která jí jsou určena, a proti rozhodnutím, která, byť vydána ve formě rozhodnutí určeného jiné osobě, se jí bezprostředně a osobně dotýkají (rozsudky Soudního dvora ze dne 5. května 1998, Glencore Grain v. Komise, C-403/96 P, Recueil, s. I-2405, bod 40, a Soudu ze dne 25. února 2003, Strabag Benelux v. Rada, T-183/00, Recueil, s. II-135, bod 27).

38 Zaprvé, co se týče otázky, zda je žalobce osobně dotčen, je třeba připomenout, že sdružení založené k prosazování kolektivních zájmů určité kategorie procesních subjektů nelze považovat za osobně dotčené aktem, kterým jsou dotčeny obecné zájmy této kategorie procesních subjektů, pokud ony samy jimi nejsou osobně dotčeny (usnesení Soudu ze dne 11. července 2000, Fédération nationale d'agriculture biologique des régions de France a další v. Rada, T-268/99, Recueil, s. II-2893, bod 44, a ze dne 2. dubna 2004, Gonnelli a AIFO v. Komise, T-231/02, Recueil, s. II-1051, bod 48). Toto řešení se použije rovněž v případě evropského hospodářského zájmového sdružení, které, jako žalobce, bylo založeno s cílem zastupovat a bránit zájmy určité kategorie podniků, a jehož role je v důsledku toho obdobná jako role sdružení.

39 Žalobce v projednávané věci neprokázal, že jeho členské společnosti jsou zasaženy rozhodnutím Rady z důvodu určitých vlastností, které jsou pro ně zvláštní, nebo faktické situace, která je vymezuje vzhledem ke všem ostatním osobám (rozsudek Soudního dvora ze dne 15. července 1963, Plaumann v. Komise, 25/62, Recueil, s. 197). Toto rozhodnutí na ně totiž může mít dopad, pouze pokud vyrábějí výrobky obsahující polyakrylamid tak, aby je ovlivňovalo způsobem totožným s tím, jak ovlivňuje ostatní výrobce takových výrobků. Proto je rozhodnutí Rady ovlivňuje pouze z důvodu objektivní faktické situace, a nikoliv z důvodu určité vlastnosti, která je pro něj zvláštní a vlastní.

40 Pokud je pravdou, že takové zvláštní okolnosti, jako je role sdružení v rámci řízení vedoucího k přijetí aktu ve smyslu článku 230 ES, mohou odůvodňovat přípustnost žaloby podané sdružením, jehož členové nejsou bezprostředně a osobně dotčeni uvedeným aktem, zejména pokud jeho postavení vyjednavače bylo zasaženo posledně uvedeným, není tomu tak v případě, že žalující sdružení na sebe nevzalo roli vyjednavače a dotčená právní úprava mu nepřiznává žádné právo procesní povahy (viz v tomto smyslu usnesení Soudu ze dne 8. července 1999, Area Cova a další v. Rada a Komise, T-12/96, Recueil, s. II-2301, bod 73).

41 Je přitom třeba uvést, že jednak žádné ustanovení nepřiznává žalobci procesní práva a jednak že žalobce nehrál žádnou roli při vypracovávání sporného rozhodnutí Rady, přičemž krom toho ani neprokázal, že jeho role vyjednavače coby evropského hospodářského zájmového sdružení byla tímto rozhodnutím zasažena.

42 Žalobce tedy není osobně dotčen rozhodnutím Rady.

43 Zadruhé, co se týče otázky, zda je žalobce bezprostředně dotčen spornými akty, z ustálené judikatury vyplývá, že k tomu, aby byla osoba bezprostředně dotčena aktem Společenství, musí mít akt Společenství bezprostřední vliv na její právní situaci a jeho provedení musí být automatické a musí vyplývat ze samotné právní úpravy Společenství bez použití dalších prováděcích pravidel (viz rozsudek Soudu ze dne 12. července 2001, Comafrica a Dole Fresh Fruit Europe v. Komise, T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 a T-225/99, Recueil, s. II-1975, bod 96 a uváděná judikatura). V důsledku toho žalobce není bezprostředně dotčen ve smyslu článku 230 ES, jelikož je zasažen opatřeními přijatými členským státem na základě právního předpisu Společenství (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 18. ledna 1979, Usines de Beaufort a další v. Rada, 103/78 až 109/78, Recueil, s. 17, body 21 a 22). Nicméně pokud členský stát nemá vlastní posuzovací pravomoc, není tak přímý vztah mezi aktem Společenství a žalobcem přerušen (viz v tomto smyslu

rozsudek Soudu ze dne 12. ledna 1995, Branco v. Komise, T-85/94, Recueil, s. II-45, bod 27 a uváděná judikatura). Krom toho Soudní dvůr již připustil, že v určitých případech provedení opatření přijatých na základě aktu Společenství členským státem, pokud uvedený akt poskytuje pouze možnost jednat v tomto smyslu, nezpůsobuje nutně přerušení přímého vztahu mezi opatřením Společenství a žalobcem (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 17. ledna 1985, Piraiki-Patraiki a další v. Komise, 11/82, Recueil, s. 207, body 7 až 9).

44 V projednávané věci je akt, kterým jsou případně zkrácena žalobcova práva, představován norskými opatřeními, která nemohla být přijata bez rozhodnutí Smíšeného výboru.

45 Nicméně je třeba konstatovat, že judikatura vzešlá z výše uvedeného rozsudku Piraiki-Patraiki a další v. Komise se použije pouze na rozhodnutí Smíšeného výboru, a nikoliv na rozhodnutí Rady. Posledně uvedená totiž nemůže být považována za orgán, který výjimku poskytl, nýbrž pouze za jednoho z účastníků na tomto rozhodnutí. Krom toho v okamžiku přijetí rozhodnutí Rady existovala skutečná právní nejistota, pokud jde o přijetí rozhodnutí Smíšeného výboru, mezitímního aktu vloženého mezi rozhodnutí Rady a norská opatření, jelikož navržená výjimka mohla být dozajista zamítnuta při hlasování zástupců smluvních stran přítomných ve výboru. Norským orgánům navíc zůstala svobodná možnost, pokud jde o jejich volbu zda využít, či nikoliv, možnost výjimky, která by byla případně uvedeným rozhodnutím nabídnuta. V důsledku toho je přímý vztah mezi rozhodnutím Rady a norskými opatřeními přerušen. Žalobce proto není rozhodnutím Rady bezprostředně dotčen.

46 Žaloba na neplatnost tedy musí být prohlášena za nepřípustnou, aniž by Soud musel rozhodnout o otázce případného opožděného podání žaloby.

K námitce protiprávnosti

Argumenty účastníků řízení

47 Komise a Rada mají za to, že námitka protiprávnosti vznesená ohledně společného prohlášení z roku 1999 je nepřípustná, jelikož článek 241 ES nelze použít na takové prohlášení, a že hlavní žaloba je nepřípustná.

48 Žalobce má za to, že, pokud jde o něj, je námitka protiprávnosti společného prohlášení z roku 1999 přípustná, neboť uvedené prohlášení je srovnatelné s mezinárodní dohodou ve zjednodušené formě, která vyplývá z aktu orgánu Společenství, a tvoří proto nedílnou součást evropského právního řádu.

Závěry Soudu

49 Podle ustálené judikatury nepředstavuje možnost poskytnutá článkem 241 ES dovolávat se protiprávnosti opatření, které představuje právní základ napadeného aktu, samostatné právo podat žalobu a může být vykonávána pouze vedlejším způsobem, takže nepřípustnost žaloby ve věci samé způsobuje nepřípustnost námitky protiprávnosti (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 16. července 1981, Albini v. Rada a Komise, 33/80, Recueil, s. 2141, bod 17, a usnesení Soudního dvora ze dne 16. listopadu 2000, Schiocchet v. Komise, C-289/99 P, Recueil, s. I-10279, body 11 a 25).

50 V důsledku toho, jelikož je návrh na zrušení nepřípustný, je námitka protiprávnosti týkající se společného prohlášení z roku 1999 nepřípustná.

K přípustnosti žaloby na náhradu škody

Argumenty účastníků řízení

51 Komise zdůrazňuje, že její jednání nezpůsobuje žádné právní účinky, a z tohoto důvodu nemohlo žalobci způsobit škodu. Krom toho v rámci žaloby na náhradu škody musí být škoda určena. V projednávané věci se však žalobce omezil na tvrzení, že musel čelit dodatečným výdajům za účelem přizpůsobení svého označování a že utrpěl ztráty, pokud jde o podíl na trhu. V důsledku toho žalobce neprokázal existenci škody.

52 Rada má za to, že žaloba na náhradu škody je nepřípustná, jelikož žaloba neobsahuje žádnou skutečnost způsobilou prokázat existenci protiprávního jednání Rady. Krom toho povaha a rozsah škody, jakož i příčinná souvislost mezi jednáním Rady a škodou nebyly prokázány.

53 Žalobce uplatňuje, že jednání Komise a Rady vedoucí k rozhodnutí Smíšeného výboru a společnému prohlášení z roku 1999 je protiprávní. Žalobce má za to, že škoda, kterou utrpěl, je bezprostřední a nevratná, jelikož musel změnit označování polyakrylamidu prodávaného v Norsku, čímž vynaložil dodatečné náklady. Jelikož částka škody není dosud určená a konečná, žalobce navrhuje, aby Soud uložil žalovaným náhradu škody v předběžné výši jednoho eura, přičemž částka bude zvýšena v průběhu řízení (rozsudek Soudního dvora ze dne 14. května 1975, CNTA

v. Komise, 74/74, Recueil, s. 533). Krom toho má žalobce za to, že rovněž utrpěl nemajetkovou škodu z důvodu vržení špatného světla na klasifikaci polyakrylamidu obsahujícího více než 0,01% akrylamidu, což vedlo ke ztrátě podílu na trhu. Pokud se jedná o příčinnou souvislost, žalobce uvádí, že utrpěná škoda vyplývá z rozhodnutí Smíšeného výboru.

Závěry Soudu

54 Podle čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu musí žaloba uvádět zejména předmět sporu a obsahovat stručný popis uplatňovaných žalobních důvodů. Žaloba směřující k náhradě škody údajně způsobené orgánem Společenství musí, aby byly splněny uvedené požadavky, obsahovat skutečnosti, které umožní identifikovat jednání, které žalobce orgánu vytýká, důvody, pro něž se domnívá, že existuje příčinná souvislost mezi jednáním a škodou, kterou údajně utrpěl, jakož i povahu a rozsah této škody (rozsudky Soudu ze dne 18. září 1996, Asia Motor France a další v. Komise, T-387/94, Recueil, s. II-961, body 106 a 107, a ze dne 6. května 1997, Guérin automobiles v. Komise, T-195/95, Recueil, s. II-679, body 20 a 21). Naproti tomu žaloba směřující k získání neurčené náhrady škody postrádá potřebnou přesnost, a musí být v důsledku toho považována za nepřípustnou (rozsudek Soudního dvora ze dne 2. prosince 1971, Zuckerfabrik Schöppenstedt v. Rada, 5/71, Recueil, s. 975, bod 9, a rozsudek Soudu ze dne 8. června 2000, Camar a Tico v. Komise a Rada, T-79/96, T-260/97 a T-117/98, Recueil, s. II-2193, bod 181).

55 Žalobce sice může nevyčíslit částku škody, o níž má za to, že ji utrpěl, při jasném uvedení skutečností, které umožňují posoudit její povahu a rozsah tak, aby žalovaný mohl zajistit svou obranu. Za takových okolností nedostatek číselných údajů v žalobě neovlivňuje práva obhajoby druhého účastníka řízení.

56 V projednávané věci je třeba uvést, že žalobce jasně nedefinuje povahu škody a zůstává vyhýbavý, pokud jde o případné vyčíslení uvedené škody. Žalobce má totiž za to, že utrpěná škoda vyplývá jednak z dodatečných nákladů vynaložených na změnu označování výrobků prodávaných jeho členskými společnostmi v Norsku a na varování, pokud jde o nebezpečnost výrobků obsahujících akrylamid, a jednak ze ztráty podílu na trhu způsobené negativní reklamou proti výrobkům prodávaným členskými společnostmi žalobce. Pokud se jedná o údajnou ztrátu podílu na trhu, žaloba neobsahuje žádné údaje, pokud jde o trh. Krom toho hodnota a rozsah škody vyplývající ze změn označení nejsou dostatečně rozvedeny. Je totiž třeba uvést, že není poskytnut žádný číselný údaj pro vyčíslení uvedené škody, a to ani přibližně. Navíc žaloba neuvádí jasně, kdo utrpěl škodu, zda je to evropské hospodářské zájmové sdružení nebo jeho členské společnosti. Argumentace žalobce se tak omezuje na pouhé konstatování, které není žádným způsobem založené na relevantních důkazních materiálech, které by Soudu umožnily pojmout povahu a rozsah uvedené škody.

57 V důsledku toho je, z důvodu neexistence jednak jasného určení povahy škody a jednak přibližného vyčíslení posledně uvedené, žaloba na náhradu škody nepřípustná.

K neexistenci procesního prostředku

58 Pokud se týká argumentu žalobce vycházejícího z neexistence procesního prostředku, je třeba uvést, že pouze opatření norských orgánů, která provádějí výjimky týkající se koncentračních limitů akrylamidu a která vyplývají z rozhodnutí

Smíšeného výboru, jsou způsobilá zkrátit práva žalobce nebo jeho členů. Norským soudům tedy přísluší, aby zajistily soudní ochranu procesních subjektů proti těmto opatřením. Navíc, na úrovni Společenství nemůže vést neexistence procesního prostředku ke změně systému procesních prostředků a řízení stanoveného Smlouvou o ES (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Komise v. Jégo-Quéré).

K návrhu na vstoupení vedlejšího účastníka do řízení

59 Za těchto okolností není nutné, aby Soud rozhodl o návrhu Norského království na vstoupení do řízení jako vedlejší účastník na podporu Komise a Rady.

K nákladům řízení

60 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu bude účastníku řízení, který byl ve sporu neúspěšný, uložena náhrada nákladů řízení, pokud účastník, který byl ve sporu úspěšný, náhradu nákladů ve svém návrhu požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobce byl ve sporu neúspěšný, je namístě mu uložit náhradu nákladů řízení vynaložených Komisí a Radou.

Z těchto důvodů

SOUD (druhý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se odmítá jako nepřípustná.

2) Žalobce ponese vlastní náklady řízení, jakož i náklady řízení vynaložené Komisí a Radou.

V Lucemburku dne 22. července 2005.

Vedoucí soudní kanceláře — Předseda

H. Jung — J. Pirrung